

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 568/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Lehutom, advokátska kancelária, M. Waltariho 7, Piešťany, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 83/2016, 6 Co 84/2016, 6 Co 141/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných

prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 83/2016, 6 Co 84/2016, 6 Co 141/2011 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že je účastníčkou napadnutého konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Okresný súd Bratislava IV v uvedenej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 11 C 421/2008 z 22. júna 2011 tak, že žalobu navrhovateľov v celom rozsahu zamietol. Proti označenému rozsudku súdu prvej inštancie podali navrhovatelia odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol rozsudkom z 12. marca 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 141/2011 tak, že v časti rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a v časti zmenil. Sťažovateľka podala dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu v časti, ktorým krajský súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie. Tvrdí, že *„z prehľadu voľne dostupných rozhodnutí, zverejnených prostredníctvom internetového portálu Najvyššieho súdu SR... sa náhodne dozvedela o tom, že Najvyšší súd SR už o jej dovolaní rozhodol uznesením, sp. zn. 3 Cdo 229/2013 z 11.02.2016, a to tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 6 Co 141/2011 z 12.03.2012 v dovolaní napadnutom výroku... zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie“*. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka tvrdí, že krajský súd jej *„toto uznesenie Najvyššieho súdu ani po viac ako 1 roku a 3 mesiacoch stále nedoručil. Po nahliadnutí do spisu v konaní po vrátení veci dňa 13.3.2017, vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6 Co 83/2016, 6 Co 84/2016 sťažovateľka zistila, že spis spolu s rozhodnutím Najvyššieho súdu bol Krajskému súdu v Bratislave predložený už dňa 26.2.2016 a od toho dátumu Krajský súd v Bratislave uznesenie Najvyššieho súdu SR nezaslal stranám, ani neurobil žiadny iný úkon.“*

Vychádzajúc z uvedeného sťažovateľka je toho názoru, že v dôsledku vydania nepreskúmateľného rozhodnutia krajským súdom, ktoré *„svojimi vadami objektívne vyvolali potrebu dovolacieho konania“*, krajský súd predĺžil napadnuté konanie o ďalších päť rokov, čím podľa jej názoru dochádza k zbytočným prieťahom a porušovaniu jej označených práv. Preto navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej označených práv

postupom krajského súdu v napadnutom konaní, prikázal mu konať bez zbytočných prierahov, priznal jej finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prierahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru

Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd v súvislosti s tvrdeniami sťažovateľky poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľky. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľky, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní napriek tomu, že vychádzajúc z jej tvrdení, ktoré si v súčinnosti s krajským súdom overil aj ústavný súd, že dovolacie konanie nebolo v čase doručenia sťažnosti právoplatne ukončené, pretože sťažovateľkou označené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebolo dosiaľ zaslané stranám konania, a teda nenadobudlo právoplatnosť. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka sa na ústavný súd obrátila so sťažnosťou v čase, keď dovolacie konanie nebolo právoplatne skončené, teda v čase, keď krajský súd *de iure* ani nemohol konať. Samotná táto skutočnosť bráni ústavnému súdu vo vzťahu k napadnutému konaniu po prípadnom prijatí veci na ďalšie konanie konštatovať, že krajský súd v napadnutom konaní porušuje jej označené práva, pretože do právoplatného ukončenia dovolacieho konania je ešte stále právoplatný rozsudok krajského súdu, čo vedie ústavný súd k záveru o zjavnej neopodstatnenosti

sťažnosti smerujúcej proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní. Napriek uvedenej prekážke, ktorá bráni prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie a ktorej odpadnutie sťažovateľka v priebehu tohto konania neoznámila (že označené dovolacie rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť jeho doručením stranám sporu), ústavný súd ďalej konštatuje, že vychádzajúc z opísaného priebehu odvolacieho konania je potrebné konštatovať, že aj keby ústavný súd bral do úvahy celkovú dĺžku odvolacieho konania vedeného pred krajským súdom, teda od začatia odvolacieho konania pred krajským súdom (1. septembra 2011) do vydania rozhodnutia o odvolaní (12. marca 2012) a postupu krajského súdu po doručení dovolacieho rozhodnutia (26. februára 2016) do doručenia tejto sťažnosti (19. júna 2017), ktorá v súhrne nepredstavuje viac ako dva roky, by ústavný súd dospel k rovnakému záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti sťažovateľky.

Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priesťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že dĺžka napadnutého konania ani v súhrne sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označených práv sťažovateľky, preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky, v závislosti od povahy veci, nie

je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 50/2015).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti nezaoberal.

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na krajskom súde dochádzalo k zbytočným priesťahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2017